

Arrest

nr. 96 128 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 12 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekers dienen op 25 mei 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 25 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. X van 27 mei 2011 wordt dit

beroep verworpen en worden aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2 Op 12 april 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3 Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekers ter kennis werd gebracht op 13 augustus 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.04.2012 bij

onze diensten werd ingediend door :

B, F (RR: xxx)

Geboren te Komorane op xx.xx.1960 + diens echtgenote:

B, S (RR: xxx)

Geboren te Lipljan op xx.xx.1958 + kinderen:

B, S,^o xx.xx.1995

B, M,^o xx.xx.1998

B, O, ° xx.xx.1991 +diens echtgenote:

B, Z,^o xx.xx.1992 + hun kind:

B, G,^o xx.xx.2012

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...) STOUMONT

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 10.04.2012 worden er medische elementen aangehaald voor B, F. Bijgevolg dient in de eerste plaats B, F zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt te 17.09.2004. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids- voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Eerste middel

3.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij citeren de motivering van de bestreden beslissing en lichten het middel als volgt verder toe:

“ Eerste onderdeel van het eerste middel :

Het motief : "Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. " impliceert een schending van art. 9ter en van de zorgvuldigheidsplicht omdat deze premisse geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier, en meer bepaald met (1) de stellingname en toelichting in de aanvraag tot verblijfsmachtiging wat betreft de onzekerheid van verzoekers omtrent hun nationaliteit en (2) de gegevens vermeld in de paspoorten van eerste en tweede verzoeker die werden uitgereikt in september 2004 door de Federal Republic of Yugoslavia en die geldig zijn tot 7 resp. 23 september 2014.

Toelichting bij het eerste onderdeel :

De aanvraag tot verblijfsmachtiging vermeldt nergens dat verzoekers ervan uitgaan te beschikken over de Kosovaarse nationaliteit.

De familie B. zijn Roma. Zij hebben nooit verbleven in de republiek Kosovo, zij werden in die streek geboren maar zij hebben lang voor het ontstaan van dat land die regio ontvlucht, naar het gebied dat vandaag Servië heet.

De aanvraag tot machtiging bevat daarentegen wèl de volgende gegevens :

"allen van Kosovaarse (?) nationaliteit (alle voormelde geboorteplaatsen lagen destijds op het grondgebied van de Fed. Rep. Joegoslavië en liggen vandaag in de Republiek Kosovo) ; 11 (aanvraag, pagina 3, onder de rubriek "A. identiteitsgegevens, ethnïe, verwantschappen, kerngezin, effectieve verblijfplaats")

"Allen behoren de ethnïsche groep van de Roma. een bevolkingsgroep die zowel in Kosovo als in Servië nog steeds slachtoffer is van ernstige, veelvoudige en cumulatieve discriminatie (zie verder). "

(aanvraag, pagina 4, nog steeds onder de rubriek "A. identiteitsgegevens, ethnïe, verwantschappen, kerngezin, effectieve verblijfplaats")

" C. identiteitsdocumenten en basiselementen aangaande de identiteit

Vader F. B., moeder S. B. en zoon O. B. beschikken over een paspoort dat werd uitgereikt in september 2004 door de Federal Republic of Yugoslavia en dat geldig is tot september 2014.

(stukken 1, 2 en 4)

De twee nog minderjarige kinderen S. en M. B. worden vermeld in het paspoort van hun moeder S. B., op pagina's 2 en 3. (stuk 3) "

('aanvraag, pagina 5)

" D.2. Recente inlichtingen over de mogelijkheden en de TOEGANKELIJKHEID tot een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land waar verzoeker en zijn familie verblijven

(Onder deze rubriek wordt uitvoerig en op gedocumenteerde wijze, telkens voor Kosovo èn voor Servië, uiteengezet waarom voor eerste verzoeker een adequate medische behandeling niet toegankelijk is)

(aanvraag, pagina's 9 tot 16)

En tenslotte zijn er de gegevens vermeld in de paspoorten van eerste en tweede verzoekers die werden uitgereikt in september 2004 door de Federal Republic of Yugoslavia en die geldig zijn tot 7 resp. 23 september 2014.

(aanvraag, stukken 1 tot 4)

Het valt niet in te zien op grond van welke gegevens van de thans voorliggende en afgewezen aanvraag tot verblijfsmachtiging (aanvraag van 7 april 2012) men tot de geponeerde premisse "beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken" is kunnen komen.

Over welke nationaliteit verzoekers ten tijde van de aanvraag en beschikken is op zijn minst onzeker en onduidelijk.

Wèl duidelijk is dat zij zowel ten tijde van de aanvraag als vandaag zeker nièt beschikken over de Kosovaarse nationaliteit.

De geponeerde premisse "beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken" en de erop steunende redenering (zie verder onder : "tweede onderdeel") houdt op aperte wijze geen rekening met de gegevens van het administratief dossier en kan onmogelijk deugdelijk zijn. De zorgvuldigheidsplicht en de bepalingen van art. 9ter werden dan ook geschonden.

(Vgl. : RvV, arrest 68 012 van 6 oktober 2011)

Tweede onderdeel van het eerste middel :

De redenering "Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorliggende identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige

nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf" schendt zowel art. 9 ter, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht omdat zij, niet uitgaande van de juiste feitelijke gegevens en evenmin de feitelijke gegevens correct beoordelend, onredelijk tot het besluit komt dat een beoordeling ten gronde over de mogelijke en beschikbare behandeling in het land van herkomst of verblijf niet mogelijk is.

Toelichting bij het tweede onderdeel van het eerste middel :

De redenering die verweerder maakt in haar beslissing negeert flagrant een aantal relevante feitelijke gegevens, dezelfde gegevens die hoger al werden vermeld (onder de toelichting bij het eerste onderdeel) - en zij maakt zodoende een schending uit van art. 9ter en van de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht en art. 9ter worden geschonden door de tweede zin ("Op deze wijze ...") omdat de redenering van verweerder onredelijk (door blind te zijn voor de eerder vermelde gegevens van de aanvraag) besluit tot de onmogelijkheid ("laat niet toe") van een beoordeling ten gronde, meer bepaald van "een medische appreciatie (...) met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf" - terwijl uitgerekend over deze kwestie (de beschikbaarheid en vooral de (ontoegankelijkheid van medische behandeling in zowel Kosovo als in Servië) de aanvraag heel wat feitelijke en gedocumenteerde gegevens bevat.

Derde onderdeel van het eerste middel :

De conclusie : "Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting; dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. " schendt zowel art. 9ter, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht omdat zij (1) geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald (la) de in de aanvraag vermelde bewijselementen (vermeld onder "C. identiteitsdocumenten en bewijselementen aangaande de identiteit" op pagina 5) en (lb) de gegevens vermeld in de paspoorten van eerste en tweede verzoeker.

Toelichting bij het derde onderdeel van het eerste middel :

In casu gaat het om niet vervallen paspoorten van een land dat niet meer bestaat.

Omtrent deze kwestie kan verwezen worden naar RvV nr. 68 012 van 6 oktober 2011, considerans 2.15: " 2.15. Kernvraag in deze is dan ook of een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het gegeven dat een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt houdt dus niet ipso facto in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierop lijkt de verwerende partij nochtans te alluderen wanneer zij in haar nota de reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard als volgt toelicht: "De reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard is omdat verzoeker zijn identiteit niet op geldige wijze aantoont in de aanvraag. Verzoeker legde een identiteitskaart voor van de Federale Republiek Joegoslavië, uitgereikt op / april 2004. Verzoeker beweert over de Servische nationaliteit te beschikken, maar deze bewering kan niet gestaafd worden aan de hand van zijn identiteitskaart. "Te dezen kan nog mutatis mutandis dienstig verwezen worden naar de memorie van toelichting bij artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet waarin kan gelezen worden dat een oud nationaal paspoort kan volstaan; "Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort (...)" (Parl.St., Kamer, 2010-2011, 530771/001 p.145). "

In casu gaat het om paspoorten van de Federale Republiek Joegoslavië, uitgereikt in september 2004 en nog geldig tot september 2014.

Een "oud nationaal paspoort" zoals opgesomd in de voormelde passus uit de Voorbereidende Werken is dus wel degelijk een deugdelijk "bewijselement" in de zin van art. 9ter § 2.

Het is immers pas tijdens het onderzoek ten gronde dat moet geoordeeld worden over welk land het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een medische behandeling moet worden gevoerd. (Zie ook RvV 23 oktober 2008, 17.557 en RvV 19 juni 2009, 28.898)

In casu, zoals hoger vermeld, bevat de aanvraag bovendien reeds uitvoerige en gedocumenteerde gegevens over deze kwestie, zowel voor Kosovo als voor Servië - de enige landen waarvan vermoed kan worden dat zij verzoekers zouden erkennen als nationaal staatsburger, onafgezien de mogelijkheid dat de Belgische rechter hen omwille van hun feitelijke staatloosheid zou erkennen als staatloze.

Een beslissing die een niet-vervallen paspoort van september 2004 van een niet meer bestaand land niet weerhoudt als "bewijselement" voor de identiteit in de zin van art. 9ter § 2 en waarbij er geen rekening wordt gehouden met de gedocumenteerde onzekerheid over de actuele nationaliteit van

verzoekers vindt als dusdanig geen steun in het administratief dossier en schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing miskent dan ook de zorgvuldigheidsplicht, art. 9ter en de materiële motiveringsplicht.”

3.1.2 De Raad benadrukt vooreerst dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenhangend met materiële motiveringsplicht legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.3 Artikel 9ter (nieuw) van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”.

De memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling vermeldt onder hieromtrent het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken

volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.1.4 Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts op duidelijke wijze de constitutieve elementen met betrekking tot de identiteit van de aanvrager waarvan een bewijs moet worden voorgelegd. Krachtens deze bepaling moet een identiteitsdocument of een ander bewijselement worden voorgelegd dat "de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene" bevat. Tevens kunnen meerdere bewijselementen worden aanvaard die in samenhang genomen ook de hierboven genoemde constitutieve elementen van de identiteit aantonen.

De zienswijze dat de identiteit van de aanvrager ook diens nationaliteit behelst, wordt tevens bevestigd in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de onder punt 3.1.3 geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

3.1.5 Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf niet onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.1.6 In een eerste onderdeel van het middel voeren de verzoekers aan dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf nergens vermeldt dat de verzoekers ervan uitgaan dat zij over de Kosovaarse nationaliteit beschikken. Zij stellen dat de in de bestreden beslissing geponeerde premisse *“beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken”* en de daarop steunende redenering ondeugdelijk is en niet in overeenstemming is met de gegevens van het administratief dossier.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing oordeelt dat er medische elementen worden aangehaald door de eerste verzoeker, B.F. en dat het dus in de eerste plaats de eerste verzoeker is die zijn identiteit dient aan te tonen. De vaststelling in de bestreden beslissing *“In de aanvraag dd. 10.04.2012 worden er medische elementen aangehaald voor B.F”* vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekers niet betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris handelt dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig wanneer hij stelt dat het in de eerste plaats aan de eerste verzoeker is om zijn identiteit aan te tonen. Waar de verzoekers in het kader van het voorliggend beroep ingaan op de identiteitsgegevens van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de verzoekers, dient te worden opgemerkt dat het betoog van de verzoekers op dit punt niet dienstig is omdat het niet gericht is tegen de bestreden beslissing die enkel een uitspraak doet over de identiteit van de eerste verzoeker.

In de verdere bespreking van het middel zal dan ook enkel worden ingegaan op de kwestie omtrent de identiteit en nationaliteit van de eerste verzoeker.

3.1.7 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend per aangetekend schrijven van 10 april 2012 onder het punt *“A. identiteitsgegevens, ethnie, verwantschappen, kerngezin, effectieve verblijfplaats”*, het volgende vermeldt: *“A.1. de heer F. B., nr. O.V.: (...), NN: (...), geboren op (...) 1960 in Komorane (...) Allen van Kosovaarse (?) nationaliteit (alle voormelde geboorteplaatsen lagen destijds op het grondgebied van de Fed. Rep. Joegoslavië en liggen vandaag in de Republiek Kosovo)”*. Onder de titel *“C. Identiteitsdocumenten en bewijselementen aangaande de identiteit”* vermeldt de aanvraag het volgende: *“Vader F.B. (...) beschikken over een paspoort dat werd uitgereikt in september 2004 door de Federal Republic of Yugoslavia en dat geldig is tot september 2014.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de identiteitskaart van de eerste verzoeker niet aanvaardt omdat hij *“beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in de voorgelegde identiteitsdocumenten immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. (...) Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.”*

3.1.8 De Raad herinnert eraan dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat diegene die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient bij de aanvraag zijn identiteit, met inbegrip van zijn nationaliteit, moet aantonen. De uitzondering op deze documentaire verplichting, met name indien het asielverzoek van de aanvrager nog niet definitief is afgewezen of wanneer het cassatieberoep bij de Raad van State inzake de asielprocedure nog hangende is, is *in casu* niet van toepassing, hetgeen in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk is vastgesteld en door de verzoekers niet wordt betwist. De bewijslast inzake de identiteit/nationaliteit ligt *in casu* dan ook volledig bij de eerste verzoeker die bij zijn aanvraag gehouden is duidelijkheid en de nodige bewijselementen te verschaffen omtrent zijn identiteit/nationaliteit.

In de aanvraag wordt gesteld dat de eerste verzoeker – en diens gezinsleden – de Kosovaarse nationaliteit hebben, waarbij weliswaar tussen haakjes een vraagteken wordt geplaatst met betrekking tot de nationaliteit. In de aanvraag wordt tussen haakjes tevens de volgende bijkomende uitleg gegeven: *“(alle voormelde geboorteplaatsen lagen destijds op het grondgebied van de Fed. Rep. Joegoslavië en liggen vandaag in de Republiek Kosovo)”*. Gelet op de bewijslast die bij de eerste verzoeker ligt en gelet op de vermeldingen in de aanvraag, is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om aan te nemen dat de eerste verzoeker verklaart over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. De eerste verzoeker heeft immers zelf aangeduid van Kosovaarse nationaliteit te zijn en heeft daarbij nog verduidelijkt dat zijn geboorteplaats ligt in wat destijds de Federale Republiek Joegoslavië was en wat vandaag de Republiek Kosovo is. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is het geenszins aan de staatssecretaris of diens gemachtigde om zelf een onderzoek te doen naar de daadwerkelijke nationaliteit van de eerste verzoeker, en komt het daarentegen de aanvrager toe om hieromtrent

duidelijkheid te scheppen. Het vraagteken dat de eerste verzoeker tussen haakjes plaatst bij zijn nationaliteit kan er dan ook niet toe leiden dat de verweerder gehouden zou zijn om zelf een onderzoek te verrichten naar de werkelijke nationaliteit van de eerste verzoeker. Uit de kwestieuze aanvraag blijkt niet dat de verzoeker zich nog op een andere nationaliteit dan de Kosovaarse nationaliteit beroept. Het feit dat een vraagteken tussen haakjes wordt geplaatst bij de beweerde nationaliteit, neemt dan ook niet weg dat de eerste verzoeker in de aanvraag wel degelijk heeft aangegeven dat hij meent over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. De vaststelling van de verweerder is dan ook in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de kritiek die de verzoeker uit tegen de vaststelling dat hij beweerd heeft over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken, hoe dan ook geen afbreuk doet aan het finale oordeel van de verweerder dat *“aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden”*. Ook al zou de kritiek van de eerste verzoeker dat hij niet beweerd zou hebben over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken gegrond zijn – *quod non* – dan dient meteen te worden vastgesteld dat de verzoeker met deze kritiek op geen enkele wijze de vaststelling dat hij zijn identiteit/nationaliteit niet heeft aangetoond, weerlegt.

3.1.9 In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekers aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden doordat de verweerder oordeelt dat geen beoordeling ten gronde omtrent de mogelijke en beschikbare behandeling in het land van herkomst kan worden gedaan terwijl in de aanvraag omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische behandeling in zowel Kosovo als Servië heel wat feitelijke en gedocumenteerde gegevens worden aangebracht.

Zoals reeds blijkt uit de bovenstaande bespreking, was het aan de eerste verzoeker om in zijn aanvraag duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn identiteit, met inbegrip van zijn nationaliteit. Het Grondwettelijk Hof heeft er in zijn arrest nr. 193/2009 op gewezen dat het onderzoek dat krachtens artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de gegrondheidsfase wordt gevoerd naar de medische zorgen die de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt, vereist dat de identiteit en nationaliteit van de aanvrager kunnen worden vastgesteld. Het feit dat de eerste verzoeker in zijn aanvraag informatie meegeeft omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo en Servië, neemt dan ook niet weg dat de verweerder in het licht van het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de hand van de door de eerste verzoeker bij de aanvraag gevoegde bewijselementen in staat moet zijn om vast te stellen ten opzichte van welk land van herkomst of verblijf deze beschikbaarheid en toegankelijkheid dient te worden beoordeeld. De verzoekers tonen met het betoog zoals uiteengezet in het tweede onderdeel van het middel dan ook niet aan dat het oordeel van de verweerder dat *“de aanvraag niet toe(laat) een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf”* steunt op een foutieve feitenvinding, noch tonen zij aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.1.10 In een derde onderdeel van het eerste middel wijzen de verzoekers er op dat het gaat om niet vervallen paspoorten van een land dat niet meer bestaat. Zij citeren uit het arrest nr. 68.012 van de Raad van State en merken op dat uit de voorbereidende werken bij artikel 9ter (nieuw) van de vreemdelingenwet blijkt dat een oud nationaal paspoort wel degelijk een bewijselement is in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. De verzoekers menen dat een beslissing die een niet-vervallen paspoort van een niet meer bestaand land niet weerhoudt als “bewijselement” voor de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet geen steun vindt in het administratief dossier en een schending inhoudt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een paspoort heeft voorgelegd van de Federale Republiek Joegoslavië, dat geldig was van 17 september 2004 tot 17 september 2014. De vaststelling van de verweerder dat *“betrokkene een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor(legt), een federatie die niet meer bestaat, uitgereikt te (lees: op) 17.09.2004”* is dan ook in overeenstemming met de gegevens van het administratief dossier.

3.1.11 *In casu* gaat het dus om een niet-vervallen paspoort van een Staat die op heden niet meer bestaat. De vraag die zich in deze stelt, is of een paspoort van een niet langer bestaande staat, namelijk de Federale Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen.

Een paspoort van een niet langer bestaande staat blijft in principe het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat een staat ophoudt te bestaan dat een ex-onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest. De vraag is echter of een paspoort van een niet langer bestaande staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Deze vraag dient genuanceerd te worden beantwoord. Hoewel het gegeven dat een paspoort van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt niet *ipso facto* inhoudt dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkwijze niet meer kan volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de aanvrager kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De vraag of dergelijk paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris, en, bij het juridictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad als annulatierechter.

3.1.12 *In casu* wordt in de bestreden beslissing omtrent het aangebrachte identiteitsdocument het volgende overwogen:

“Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, door Federale Republiek Joegoslavië, een republiek die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt te 17.09.2004. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens de wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker een paspoort, uitgereikt in september 2004, van de Federale Republiek Joegoslavië voorlegde, een Staat die op het ogenblik van de aanvraag van de verzoekers reeds meer dan 5 jaar niet meer bestond. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de eerste verzoeker tijdens de gehele asielpcedure heeft verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en dat hij zich ook bij zijn aanvraag d.d. 10 april 2012 op de Kosovaarse nationaliteit beriep, zij het dat hij bij zijn nationaliteit zelf een vraagteken plaatste.

De Raad merkt op dat nationaliteit geen vaststaand gegeven is dat niet onderhevig kan zijn aan verandering in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Daarnaast wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de eerste verzoeker toekwam om in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijkheid te scheppen omtrent zijn nationaliteit en dat het geenszins aan de gemachtigde van de staatssecretaris is om zelf een onderzoek in te stellen teneinde de onzekerheid omtrent de nationaliteit van de eerste verzoeker uit te klaren.

In casu heeft de eerste verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag een paspoort voorgelegd van de Federale Republiek Joegoslavië, een Staat die reeds lange tijd niet meer bestaat en die is uiteengevallen in verschillende nieuwe Staten, waaronder sinds februari 2008 de Republiek Kosovo. Bovendien blijkt tevens dat de verzoekers in hun aanvraag – door het plaatsen van een vraagteken bij de nationaliteit - trouwens zelf aangaven niet helemaal zeker te zijn omtrent hun Kosovaarse nationaliteit.

Gelet op hetgeen voorafgaat, acht de Raad het in voorliggend geval dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de eerste verzoeker *“in gebreke blijft*

zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen". Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ligt dan ook niet voor.

Geheel ten overvloede wordt vastgesteld dat de verzoekers de onduidelijkheid omtrent hun nationaliteit nog versterken waar zij in het kader van het onderhavige beroep in het verzoekschrift het volgende stellen: *"Wèl is duidelijk dat zij zowel ten tijde van de aanvraag als vandaag zeker nièt beschikken over de Kosovaarse nationaliteit"* en waar de raadsman van de verzoekers ter terechtzitting meegeeft dat namens de verzoekers eind december 2012 een procedure werd ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg te Dinant met betrekking tot de staatloosheid van de verzoekers. De door de verzoekers opgestarte procedure met betrekking tot de staatloosheid is in elk geval geen element dat de verweerder in rekening diende te nemen bij het treffen van de thans bestreden beslissing, de verweerder kon op dat moment immers geen kennis hebben van een procedure die pas werd opgestart ruim na het nemen van zijn beslissing. Met hun opmerkingen dat zij niet over de Kosovaarse nationaliteit beschikken en dat de mogelijkheid bestaat dat hun staatloosheid door de rechter zou worden erkend, tonen de verzoekers dan ook geen motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan, noch maken zij hiermee aannemelijk dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht of artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

3.1.13 Waar de verzoekers verwijzen naar de arresten van de Raad nr. 17 557, 28 898 en 68 012 en ter terechtzitting wordt gewezen op het arrest van de Raad van State dat het cassatieberoep tegen het arrest van de Raad nr. 68 012 verwerpt, moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Met de loutere verwijzing naar de genoemde arresten tonen de verzoekers dan ook geenszins de onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

3.1.14 Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De verzoekers tonen *in casu* niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin kan worden aangenomen.

Het eerste middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

3.2 Tweede middel

3.2.1 In een tweede middel beroepen de verzoekers zich op een schending van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet. Zij lichten het middel als volgt toe:

"Doordat de bestreden beslissing is genomen door de heer F. P., Attaché, die ondertekent "Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie", Terwijl het luidens art. 9ter § 3 "de gemachtigde van de minister" is die een aanvraag art. 9ter in toepassing van art. 9ter § 3 - 2° onontvankelijk verklaart.

Toelichting bij het tweede middel

Nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat dhr. P. daadwerkelijk en rechtsgeldig "de gemachtigde van de minister" is, laat staan een verwijzing naar hoe deze machtiging hem zou zijn verleend of krachtens welke wetsbepaling dit zou gebeurd zijn.

De bestreden beslissing werd dus genomen en ondertekend door een onbevoegde persoon. In die zin schendt zij art. 9ter §3 en moet zij worden nietig verklaard en onbestaande."

3.2.2. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd door F.P, attaché, in zijn verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De vraag stelt zich of de betrokkene in deze hoedanigheid bevoegd is om een beslissing te treffen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.2.3 In de mate dat de verzoekers de bevoegdheid van de staatssecretaris betwisten, merkt de Raad op dat de bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt :

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, “Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het Koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot “Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie” en uit haar titel blijkt dat zij bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet).

Derhalve was M. De Block, als staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bevoegd voor het treffen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

3.2.4. De volgende vraag die zich stelt, is te weten aan wie de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing toekomt.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, “Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld.

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet zoals het gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

*“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 of
wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
(...)”.*

De bevoegdheid voor het onontvankelijk verklaren van aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is aldus krachtens artikel 9ter, § 3 van diezelfde wet rechtstreeks aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toegekend. Er is derhalve een duidelijke wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de *in casu* bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt. Er rest dan ook enkel de vraag of de betrokken ambtenaar *in casu* als gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris kon optreden.

3.2.5 Tot slot wordt dus onderzocht of de heer F.P. als attaché over de nodige bevoegdheid en hoedanigheid beschikt om als gemachtigde van de staatssecretaris op te treden.

Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit), waarnaar de verweerder in de nota verwijst, luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, §§ 2 en 3; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2 eerste en derde lid ; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid. § 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door F.P. attaché bij de “Algemene Directie Vreemdelingenzaken”.

Overeenkomstig artikel 6 van het delegatiebesluit is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook bevoegd om de bestreden beslissing te nemen. Uit het administratief dossier alsook uit het

document dat de verweerder bij de nota met opmerkingen voegt en dat ter terechtzitting niet wordt betwist, blijkt dat de heer F.P. ook daadwerkelijk over de hoedanigheid van attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde steller of met miskenning van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

De kritiek van de verzoekers dat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar de wetsbepaling waaruit de bevoegdheid van de heer F.P. blijkt, is niet van aard om de bestreden beslissing te vitiëren nu blijkt dat deze beslissing wel degelijk is genomen door een terzake bevoegde ambtenaar en de verzoekers nergens de wettelijke of reglementaire bepaling aanduiden die dergelijke formele vermelding - op straffe van nietigheid - verplicht zou stellen.

Waar de verzoekers menen dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat de heer F. P. daadwerkelijk de “*gemachtigde van de minister*” is, dient te worden opgemerkt dat uit de vermelding “*Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie*” boven de handtekening van de heer F.P. genoegzaam blijkt dat deze laatste optreedt als gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE